

האחות רחל, אחותו הבכור צולמה כשבאה אל בית-המישפט.

שגדל בבית רתי, שאביו שימש כ־משגיח־כשרות בבית־המיטבחיים והיה פעיל בתנועת האוהלים ובתנועת פ"ס בבחירות האחרונות לעיריית ירושלים, החליט שהוא מפסיק להיות רתי. הוא הסיר את הכיפה מראשו וקיצץ את פאותיו. מעשהו גרם לסערה במישפחה. אחותו מספרת על התפקיד רותו של אחיה, ואמה עדיין מתרגזת ומתפרצת לתוך דבריה.

זה היה המשבר. בעיקבותיו עזב רוד את הבית, והיה בא לבקר רק לעיתים רחוקות. בני־מישפחתו לא ידעו איפה הוא מבלה את חופשותיו מן הצבא ומה מעשיו.

אנחנו לא ידענו מה הרעות הפוליטיות שלו. מספרת עליה, אחותו, אבל הוא לא היה חבר בתנועה של כהנא.

כך הוא ירה שיחזור העולם הזה של הפיגוע באוטובוס הערבי במרכז ירושלים. בין השיחים הסתתר היורה. הוא שלף מתוך עיתון את הטיל האנטי־טנקי מסוג לאו שאורכו

חצי מטר, שגנב מצה"ל, וירה לעבר האוטובוס הראשון שעבר שם ושנסא לוחית־זיהוי בערבית. אחר־כך מיהר לברוח בין השיחים לעבר שכונת ימין־משה, כשהוא משאיר אחריו מיכתב, מטול וטביעות־אצבעות.

מתקרבת בצעדים גדולים לאורך השביל הצר. כל מה שכתבו בעיתונים זה לא נכון! היא מציגה את העיתון שכירה וחובטת בו בכעס. ואתם, הלואי שיפגעו בכם המחבלים! מה אתם רוצים ממנו?

רוד בן־שימול חשוד בירי של הטיל האנטי־טנקי על אוטובוס עמוס נוסעים. הוא הצדיק בבית־המישפט את מעשהו כצער על דם יהודי שנשפך בחינם, ובכך שהממשלה והמישפחה לא נוקטים יד קשה. מילים דומות נכתיבו בפתק שהושאר ליד מטול הטיל. תחת משכונת מצוקה, קיבלו את האיריאולוגיה אחרי המעשה. כך גם כל השכנים והחברים.

היתה משוכנעת שמעשהו של בנה הוא מעשה של גבורה ואומץ. היסוסיה נסתיימו. באותו היום באו נציגיו של מאיר כהנא לביתה ונתנו למישפחה תעודת "חברות כבוד" של רוד בתנועת כך.

האמא ישנה בלילה על הצידוקים הלאומניים, קראה בכוכר את הדיווחים בעיתונים על בנה והיא כועסת.

הבן שלי גיבור! אמרה ביום השני בכעס, כמעט צועקת, כשהיא מנופפת בידיה בעצבנות לעבר צוות העולם הזה שבא אל ביתה. שתדעו לכם שהוא גיבור ואני גאה בו!

היא המשיכה כשעיניה נוצצות והיא

להיות! האם והאחות מקשיבות, קולטות ומחברות מישפט למישפט. כשראיתי אותו בבית־המישפט, אומרת האמא, לא יודעת איך לצאת מן הסבך. הוא אמר שהוא גאה ומשלים עם מה שהוא עושה ושאינו לא צריכה לראו. אני לא יכולה לדעת מה הוא עשה. הרגש המוסרי החזק של אשה רתית פשוטה עדיין מציק לה, אך הסכיבה לוחצת עוד ועוד.

האם סרבה להצטלם. לא צריך, זה לא טוב, שלא יבואו הערבים לנקום בנו. שלא יכירו אותנו ויבואו לירות בנו. היא אומרת בהחלטיות רבה ובכעס.

למחרת, ביום השני, האמא כבר

האוטובוס הפגוע כך נראה האוטובוס הפגוע. נוסעיו מתגודדים סביבו, מייד אחרי שהטיל מסוג לאו חדר פנימה והרג נוסע אחד ופצע עשרה נוסעים אחרים.

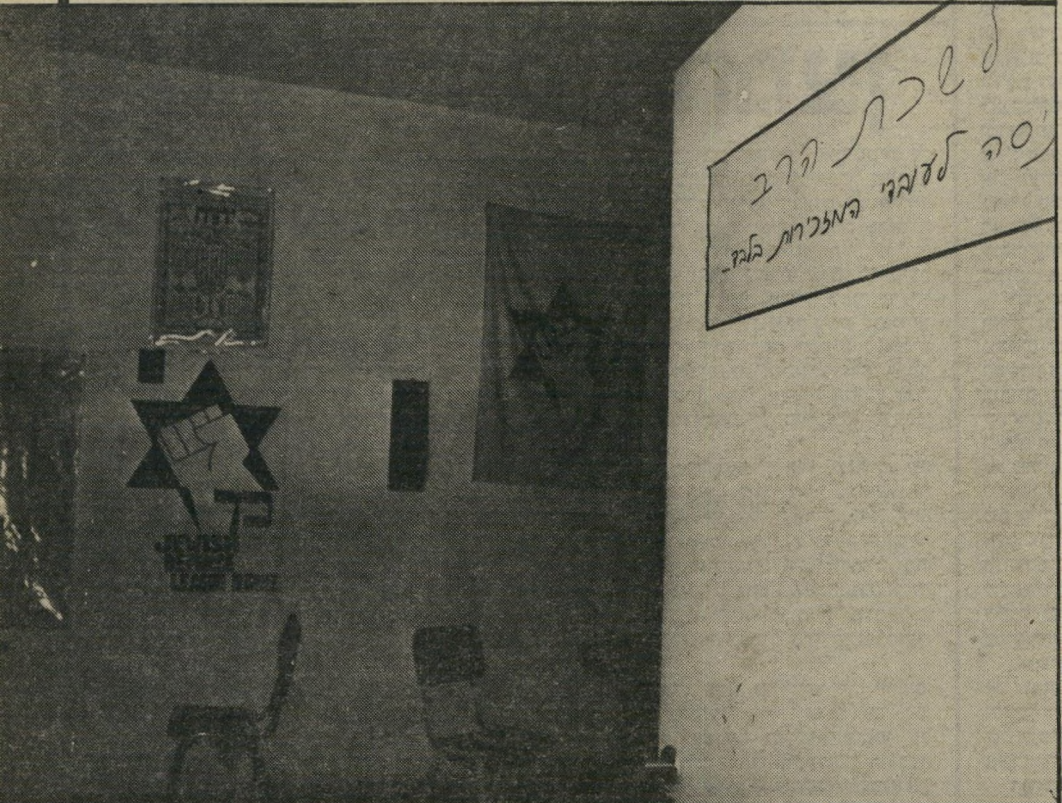
מרבית כשם עצמי, לא יכולה לדבר כשם אחרים, למרות שאני מאמינה שהרבה חושבים כמוני! נאום השכנה. האם מביטה בשכנה בעיניים פעורות. היא מקשיבה, כמו מחפשת דבר להיאחו בו, כמו רוצה שמישהו יתן לה צידוק למעשה הנורא שבו נחשד בנה, כמו בונה לעצמה את האירוי אולוגיה אחרי המעשה.

בני־המישפחה לא ראו את רוד בשלושת השבועות האחרונים. בחגים הוא בא הביתה לבקר, ומאז לא ידעו היכן הוא, עד שנעצר. בצבא ביקש מעמד של חייל בודד. רק במוצאי שבת נודע לנו, דרך העיתונאים, שהוא נעצר. כשהם באו הנה לברר ולשאלו עליו, אומרת האחות.

הוא לא היה משתף אותנו בחיים שלו, מתפרצת האמא בכעס, כאילו מדרבה אל בנה. הוא לא היה יושב איתנו, קל וחומר שלא היה מדבר פוליטיקה. לא ידענו מה הולך לו בראש.

אמא של רוד כועסת. ביום שבו הוארך מעצרו של בנה, היא עדיין אינה מעכלת את חומרת המעשה שבו הוא חשוד. היא אינה יודעת איך לבלוע את העובדה שכנה הפך לנושא המדובר ביותר בימים האחרונים: התברר לה שאת בנה היא כמעט אינה מכירה ואינה יודעת מה הוביל ומה דחף אותו. לא נראה לנו כל הסיפור. עד היום אנחנו לא מעכלים את זה. גם הוא וגם החברים שלו לא התעסקו בדברים האלה בכלל, היא אומרת, וכאילו מנסה לשכנע את עצמה.

מה את מרבתי? מתפרצת שכנה שבאה לביקור קצר, הרבה אנשים חושבים שהוא גיבור! תדעי לך שהבן שלך גיבור! אני חושבת שהוא גיבור, ואם הוא באמת עשה את זה — חבל שהוא לא כיוון יותר טוב על האוטובוס והיה הורג יותר ערבים. אבל אני

מישרדים מוזנח. במישרד זה נרשם בן־שימול לתנו" עה וכאן הוא מילא את טופס ההצטרפות. בחדרו של מאיר כהנא יושבת גם מזכירתו, העוסקת בהדפסות.

כאן הוא נרשם אחד משני חדרי מישרד תנועת כך ברחוב אגריפט, במרכז שוק מחנה־יהודה, בבניין